

Pünkösöd ünnepe

A peszach és a kovásztalan kenyerek után Izrael következő ünnepe a pünkösöd ünnepe, aminek szintén megvan a maga fontos üdvtörténeti üzenete. Mint láttuk, Krisztus áldozata eltörölte múltunk vétkeit, a kovásztalan kenyerek ünnepe pedig megtanít bennünket arra, hogy újjászületett emberként ellent lehet, sőt ellent kell állni a kísértésnek és ki kell jönnünk a bűn hatalma alól. A pünkösöd ünnepe a Szent Szellemmel felruházott egyház, a szellemi aratás elsőszengéinek ünnepe. Ezen a napon teljesedtek be, legalábbis részlegesen, Joél próféta szavai, miszerint a Szent Szellem ajándéka kiárad majd az emberekre (*Joel 3:1-5; Ap.Csel. 2:17*). Az ószövetségi időkben ezen az ötvenedik napon a levita papok két zsenge kenyeret mutattak be JHVH-nak (*3Móz. 23:17-20*). A két kenyér egyike Jézust, a másik pedig az újszövetségi egyházat, az üdvösség elsőszengéit szimbolizálta. Ahogyan az első kéve meglengetésének szertartása Jézus Krisztusnak az Atyához való felemelkedését jelképezte [harmadnapi feltámadása után], úgy az egyházat jelképező zsenge kenyeret is felemelték JHVH színe elé.

Isten Egyházának Gyülekezetei

Church of God

Email: p.poli@mailcity.com

Copyright © 2012, Isten Egyházának Gyülekezetei

Minden jog fenntartva. A honlapon található kiadványok szabadon másolhatóak és terjeszthetők, amennyiben a teljes szöveg, változtatás vagy törlés nélkül kerül másolásra illetve terjesztésre. A kiadó nevét, címét és a kiadási jogot fel kell tüntetni. Ár nem számítható fel érte.

Weboldal: <http://www.churchofgod.hu>

Pünkösöd

Ennek a többrétegű jelentőséggel bíró ünnepnek több megnevezése is van, amelyek kiemelik az ünnep egy-egy fontosabb szimbolikus jelentőségét. Így a 2Mózes 23:16-ben "a betakarás ünnepe"-ként van megnevezve, mivelhogy ekkor történt az aratás elsőszengéjének begyűjtése (*4Mózes 28:26*). Izraelben ugyanis ez volt a korai, a tavaszi aratási időny (*2Mózes 23:16*). A judaizmusban gyakran utaltak úgy is rá, mint *shavout*, vagyis "a hetek ünnepe" (*2.Móz. 34:22*) ugyanis ennek a napnak a megtartási idejét ki kellett számolni, mivel hét héttel, plusz egy nappal (vagyis ötven nappal) az első kéve meglengetése utánra esett (*3.Móz. 23:16*). Az újszövetség nyelvén, vagyis görögül, az ünnep neve *pentekosztosz*, ami azt jelenti, hogy ötvenedik. Mindemellert a történelem egyik legfontosabb eseménye is ehhez az ünnephez fűződik, ugyanis Izrael ezen a napon kapta meg az írott törvényt a Sínai hegyénél. S végül, a legjelentősebb esemény, ami pünkösöd napjához fűződik; az újszövetségi egyház ezen a napon kapta meg

azt az erőt, ami lehetővé tette Isten szellemi népe számára azt, hogy benső akaratból, szívből és szellemi értelmében tartsák meg Isten parancsait. Vagyis, a Szent Szellem ajándéka ezen a napon áradt ki az Isten szellemi aratásának elsőzengéire, az egyházra (*Ap.Csel. 1:15*). Röviden, ez az ünnep arról szól, hogy kik, mikor és miért kapják meg Isten Szent Szellemét. Az alábbiakban megvizsgáljuk ennek az ünnepnek minden aspektusát.

Pünkösöd ajándéka: a Szent Szellem

Az üdvtörténet egy kiemelkedően fontos napja volt a Jézus Krisztus feltámadását követő első pünkösöd, amikor százhusz hívő megkapta az Isten Szent Szellemét (*Ap.Csel. 1:15*), és ezzel a nappal kezdetét vette az újszövetségi egyház:

Ap.Csel. 2:1-4 **1** Mikor a pünkösöd napja betelt s mindannyian ugyanazon *a helyen* egy indulattal együtt voltak, **2** hirtelen zúgás támadt a mennyből, mintha erős sodró szél jönne, és az betöltötte az egész házat, amelyben ültek. **3** Majd tüzes nyelvekhez hasonló *jelenségek* lettek láthatókká rajtuk, melyek szétoszlottak s minden egyesükre ült belőlük. **4** Ezzel mindannyian megteltek Szent Szellemmel és különböző nyelveken kezdtek szólani, amint a Szellem adta nekik, hogy megnyilatkozzanak.

A Szent Szellem általi nyelveken való szólást azért kapták meg, mert a jelenlévők számos területről gyűltek össze, akik más-más nyelven beszéltek. Júdeában ezt a napot a shavout-ként ünnepelték ekkor és tömegek gyűltek össze Jeruzsálemben különböző tartományokból, akik így a maguk nyelvén hallhatták a hívők üzenetét (*5:11*). A csodálatos jelenség elkápráztatta az embereket, míg mások azt hitték, hogy a tanítványok részegek (*12-13*). Péter apostol a Szent Szellemmel betöltekezve rámutatott az esemény óriási jelentőségére, amikor Joel próféciájának beteljesedését vázolta fel:

Ap.Csel. 2:17 Úgy lesz az utolsó napokban – szól az Isten –, Szellememből öntök ki minden húsrá, fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, ifjaitok látomásokat látnak, véneitek álmokat álmodnak, (v.ö. Joel 2:28).

Az első pünkösöd: Isten szellemi aratásának első zsengei

Isten az Izraelnek megadott ünnepnapjaiban vázolja fel elénk megváltó tervének legfőbb lépéseit. Ezekben az ünnepekben tehát az isteni terv kibontakozását láthatjuk és érthetjük meg. Ezek az ünnepek nem véletlenül estek olyan évadokra, amikor a közel keleten aratási idények voltak (v.ö. *3Móz. 23:9; 2Móz. 23:14-16*). Isten népe három aratási idényben aratta le vagy szedte be a föld terméseit, s ezek Isten szellemi aratásait tükrözik, vagyis azt a menetrendet, ahogyan Isten üdvösségre és örök életre vezeti az emberiséget. Így, a különböző ünnepek egymásra épülnek és együttesen adnak képet arról, hogy Isten miként dolgozik az emberiséggel.

Azt már tudjuk, hogy a peszah bárány áldozata Krisztus értünk adott áldozatát szimbolizálta, ami által bűneink bocsánatot nyerhetnek. Tudjuk, hogy a kovásztalan kenyerek hétnapos ünnepe az elkötelezettségünket, illetve a megszentelődésünket, a bűnből való kijövetelünket, megtisztulásunkat

jelképezi. Enélkül nincs pünkösöd, és nem jöhet el a Szent Szellem ajándéka sem, ezt Péter nyilvánvalóvá is teszi az első pünkösdőn elhangzott beszédében:

Ap.Csel. 2:38-39 ³⁸ "Térjetez más felismerésre! – mondta nekik erre Péter –, és merítkeztek be mindannyian a Krisztus Jézusnak nevébe vétkeitek bocsánatára, és majd elnyeritek a Szent Szellem ajándékát. ³⁹ Mert nektek szól az ígélet és gyermekeiteknek, valamint mindazoknak, akik messze vannak, akiket az Úr, a mi Istenünk még el fog hívni."

Az ekkor bekövetkezett csodák és Péter prédikációja által Isten egyetlen nap alatt háromezer embert tett egyházának tagjává. Ezek mindannyian megtértek, bemerítkeztek és megkapták a Szent Szellem ajándékát (40-41). Ettől az időtől kezdődően Isten Szelleme elérhetővé vált mindazok számára, akik valóban őszintén megtértek és elfordultak bűneiktől, s akik a megfelelő módon bemerítkeztek és elkötelezték magukat Isten felé. Pünkösöd ünnepe minden évben arra emlékeztet bennünket, hogy Isten létrehozta az egyházát, azoknak a híveknek a közösségét, akik újjászülettek és Isten Szelleme vezérli az életüket az örök élet felé.

Isten szelleme nélkülözhetetlen ahhoz, hogy Isten gyermekeivé váljunk. Az ember bárhogyan is erőlködik, Isten segítsége nélkül képtelen felülkerekedni a bűnökön (v.ö. *1Kir. 8:46; Róm. 3:23*). Az Istentől elvágott emberiség egyik legnagyobb problémája, hogy fel sem képes fogni ezt, s ebből fakadóan nem is keresi Istent. Az ember szívével, szellemi beállítottságával van halálos probléma, mert a testi ember romlott természeténél fogva ellenszegül Istennek, nem is akarja és nem is képes megtartani az Ő parancsolatait (*Róm. 8:7*). Ha esetleg intellektuálisan fel is fogja azt, hogy a törvény jó, vagy legalábbis hasznos, azzal még nincs benne jelen Isten jelleme és szeretete. Ahhoz, hogy isteni módon gondolkodjunk, hogy az isteni szeretetteljes indíttatás vezérelje cselekedeteinket, szükségünk van az Ő jellemére és erejére. Ezt a jellemet, képességet illetve erőt pedig az Isten Szent Szelleme biztosítja és a Szellem által megújult ember már képes és be is teljesíti Isten rendelését (*Róm. 8:4; Hééb. 10:16, Ez. 11:19-20*).

Isten azért adta meg a parancsolatait, mert szeret bennünket, vagyis azok az Ő szeretetét tükrözik (*Róm. 8:10; Tessz. 4:9*). Szeretete által fiaivá tesz bennünket, hogy megkapjuk azt az erőforrást is, ami képessé tesz bennünket az isteni szeretet gyakorlására:

1János 5:2-3 ² Arról ismerjük fel, hogy Isten gyermekeit szeretjük, ha ugyanakkor szeretjük Istent, és rendelkezéseit megtesszük. ³ Mert Isten szeretése abban áll, hogy rendelkezéseit megőrizzük. Rendelkezései pedig nem nehezek,

Mivel Isten Szelleme megadatott az egyháznak, így a hívők már képesek az igaz, isteni szeretet gyakorlására. Beteljesítve azt az új parancsolatot, amiről Jézus beszélt: *"Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek. Ahogy én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást. Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretet lesz bennetek egymás iránt"* (*Ján. 13:34-35*).

Az új parancsolat az a szeretet, ami betölti Isten törvényét, mert Isten Szelleme biztosítja a hozzá szükséges jellemet és akaratot. Ez új elem, ezt a korábbi, emberi erőből történő elégtelen törvénytartás nem biztosította, de a pünkösdi csoda által megvalósult az egyházban. Ám itt térjünk ki egy előzetes eseményre, ami nélkül nem történhetett volna meg a pünkösdi csoda.

Jézus Krisztus: az örök életre feltámadók legelső learatott termése

Az elsőzsenge egy olyan bibliai kifejezés, amivel az új, aratásra megnőtt, megérett terményt jelölik. A Szentírásban gyakran ismétlődően láthatjuk, hogy Isten az aratást egyféle analógiaként használja - és ez különösen a pünkösdre vonatkozóan van így. Izraelben a "hetek ünnepe" kései tavasszal tartották, az árpa és a búza learatása után.

A feltámadott Jézus Krisztus Atyához való felmenetelét, s elfogadását, mint a végső, örök életre feltámadott istenfiak első zsengejét, egy ószövetségi szertartás előképezte. Isten ugyanis azt az utasítást adta népének, hogy a kovásztalan kenyerek ünnepe alatt kezdjék meg az aratást majd abból egy ómernyi termést vigyenek a papokhoz, amit nekik fel kellett ajánlani JHVH-nak. Ez oly módon történt, hogy a frissen learatott zsenge ómerjét a kezüket felemelve meglengették JHVH előtt:

3Mózes 23:10-14 ¹⁰ Szólj Izrael fiaihoz, és ezt mondd nekik: Ha bementek arra a földre, amelyet én adok nektek, és aratjátok annak termését, vigyétek el aratásotok első kévéjét a paphoz. ¹¹ Az mutassa fel a kévét JHVH előtt azért, hogy ő kedvesen fogadja tőletek. A szombat után következő napon mutassa fel azt a pap. ¹² A kéve felmutatásának a napján készítetek egy hibátlan, esztendő bárányt égőáldozatul JHVH-nak. ¹³ Amellé ételáldozatul kéttized véka finomlisztet olajjal. Kedves illatú tűzáldozat ez az JHVH-nak. Itáláldozatul pedig egynegyed hin bort adjatok. ¹⁴ Kenyeret, pörkölt vagy zsenge gabonaszemeket ne egyetek egészen addig a napig, amíg el nem viszitek Isteneteknek az őt megillető áldozatot. Örök rendelkezés ez nektek nemzedékről nemzedékre minden lakóhelyeteken.

Habár a fordításokban ezt kéveként adják vissza, az eredeti héberben az ómer szó szerepel, ami egy szárazűrmérték és kb. 2.2 liternek felel meg, s ez kb. 53000 árpaszemet jelent. Az új aratásból addig nem fogyaszthattak, amíg ezt a szertartást el nem végezték (*14. vers*). A szertartás időzítése nem volt véletlen, hiszen a Niszán 14-i peszahi áldozati bárány, Jézus Krisztus (*1Kor. 5:7*), három nap és három éj után támadt fel a halálból, vagyis a kovásztalan kenyerek ünnepe alatt. A feltámadást követően pedig a mennybe emelkedett az Atya színe elé, mint a szellemi aratás legelső kész termése. Az ómert a szombat utáni napon, azaz vasárnap (*11. Vers*), Krisztus felemelkedésének napján lengették meg. Az első kéve felajánlása tehát a megváltó Jézus Krisztust, az elsőzsenget (*1Kor. 15:20-23*) jelképezte, akivel Isten megkezdte szellemi fiainak és lányainak a saját isteni családjába és létébe való befogadását (*2Kor. 6:18*). Őt követi az egyház:

1Korintus 15:20-23 ²⁰ Az igazság azonban az, hogy a **Krisztus feltámadott a halottak közül az elaludtak zsengejeként.** ²¹ Miután ugyanis emberen át jött a halál, emberen át jött a halottak feltámadása is. ²² Mint ahogy ugyanis Ádámban mindnyájan együtt halnak meg, úgy a Krisztusban mindannyian együtt elevenednek majd meg. ²³ **Ki-ki azonban a maga rendjében: zsenge a Krisztus, azután a Krisztuséi, mikor megérkezik,**

Az első kéve felajánlásának, vagyis a Krisztus mennybemenetelének napjától számított ötvenedik nap volt meghatározva pünkösd ünnepeinek megtartására (*3Móz. 23:11*), amivel a "Krisztuséinak" vagyis az egyháznak a learatása veszi kezdetét. A tavaszi aratási idénynek a termése az évi mezőgazdasági ciklus elsőzsengeje is volt egyben.

Ennek az aratási idénynek a legnagyobb leckéje a következő csodálatos igazság: "... *Krisztus feltámadott a halottak közül az elaludtak [halottak] zsengejéért*" (1Kor. 15:20). Az első aratás első kévéje Jézus Krisztus volt, aki "*az első szülött a teremtésben*" és "*elsőszülött a halottak közül*" (Kol. 1:15,18). A kéve meglengetésének idején felemelkedett az Atya trónusához, hogy elfogadtatást nyerjen, mint az első teremtmény, akiben befejeződött és teljessé lett Isten munkája (lásd a **Fiam vagy te, ma szültelek téged II.** című írást). Pontosabban abban az időben, amikor a papok elvégezték az első kéve felajánlását, Jézus Krisztus felemelkedett az Atyához, beteljesítve a szimbolikus ószövetségi szertartás valószínűségét. Lássuk ennek az eseménynek az újszövetségi ábrázolását!

A kovásztalan kenyerek ünnepének közepette, a vasárnapi nap korai óráiban, amikor még sötét volt, Jézus feltámadása már megtörtént (Jn. 20:1). A sírhoz látogató magdalai Mária felfedezte, hogy a sír előtti kő el lett mozdítva és az Úr már nem volt a sírjában.

Mária Péterhez és egy másik tanítványhoz futott, elmondva nekik a látottakat. Ezután együtt siettek vissza a sírhoz, ahol a két tanítvány maga is meggyőződött arról, hogy Jézus feltámadott (Jn. 20:2-9). Miután a tanítványok hazatértek, magdalai Mária még a sírnál maradt, s először két angyalt látott a sírban, majd pedig Jézus jelent meg neki, akit, miután felismert, meg akart érinteni (Jn. 20:2-16). Jézus azonban így utasította: "*Ne nyúlj hozzám! hisz még nem mentem fel az Atyához. Menj el azonban testvéreimhez és mondd meg nekik: **Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez***" (Jn. 20:17). Ugyanezen a napon kicsit később magdalai Mária és egy másik Mária nevű asszony újra meglátogatták a sírt. Itt az angyal közölte velük, hogy Jézus az ígérethez hűen feltámadt (Mt. 28:5-7). Ahogy elhagyták a sírt, Jézus újra megjelent a két asszony előtt, de ekkor már engedélyezte nekik azt, hogy megérintsék őt (Mt. 29:9). Ennek a napnak az estéjén Jézus megjelent a tanítványok előtt is, akik megvizsgálták a sebeit (Jn. 20:19-20). Jézus saját szavai arról tanúskodnak, hogy a Máriával való első és második találkozása közötti időben felment az Atyához a mennybe, ahol elfogadást nyert, mint elsőszengéje azoknak, akik a halálból az örök életre támadnak fel.

Megtörtént Isten akarata: "*Krisztus a kijelölt időben meghalt az istentelenekért*" (Róm. 5:6), hogy azok üdvösséget nyerhessenek az Isten országában. Más szóval azért, hogy az emberiség örök életre való aratása a kezdetét vehesse. Ez pedig pünkösd ünnepével, az elsőszülöttek egyházának (Héb. 12:13) létrejöttével vált valóra.

Isten Egyháza, mint elsőszenge

Jakab és Pál apostolok a szenteket, vagyis ennek a kornak a szellemi aratásait Isten üdvösségének elsőszengéiként említik (v.ö. Jak. 1:18; Róm. 8:23). Ez az üdvkorszak az első pünkösdvel vette kezdetét és Jézus Krisztus visszatéréssel záródik le, s kizárólag az **elsőszülöttek egyházát** érinti. Isten az egyházzal kezdi meg fiainak bearatását mennyei családjába.

A Róma 8:29-ben Pál tudatja velünk, hogy Jézus Krisztus az elsőszülött volt sok megszületendő testvér közül. Ugyanakkor, mint arra Jakab is rámutat, az egyház szintén az Isten teremtésének zsengeje (Jak. 1:18). Így az Isten végső teremtése, az Istentől született fiak egy adott sorrend szerint jutnak örök életre

és fiúságra. Mint már rámutattunk, ez a folyamat Jézus Krisztussal, az első kévével kezdődött meg, amit az egyház, a zsengek követnek szorosán a sorrendben.

Isten Szelleme az, ami Krisztuséivá (keresztényekké) és Isten fiaivá tesz bennünket: *"Ti azonban nem a húsban éltek, hanem szellemben, ha csakugyan Istennek Szelleme lakik bennetek. Ha pedig valakinek a Krisztus Szelleme nem birtoka, az nem is övé"* (Róm. 8:9). *"Mindazok ugyanis, akiket Isten Szelleme indít, Istennek fiai"* (Róm. 8:14).

Napnál világosabb, hogy azok, akik nem Isten egyházának tagjai, nem üdvözülnek ebben az üdvkorszakban. Az elsőzsenge, mint neve is mutatja, az aratás első porciója, amit követni fog a további aratás. Izraelben két aratási idény volt: a kora tavasztól késő tavaszig tartó, és az őszi. A kora tavaszi az első kéve meglengetésétől kezdődően zajlott a tavasz folyamán, s ez pünkösddel zárult, aminek jelentőségét már ismerjük. Az őszi aratás értelemszerűen másokat fog magában foglalni! Kiket? A Szentírás rámutat arra, hogy a szellemi szüret kiterjed majd az egész világra, miután Jézus Krisztus visszatér a földre (a kürtök ünnepe), Isten kiengesztelődik (engesztelés ünnepe) és megkezdődik az őszi aratással jelképezett millenniumi szellemi aratás (sátorok ünnepe). Majd az ezer év végén ez az aratás kiterjed minden valaha élt emberre, akik nem voltak az elsőzsengék részesei (utolsó nagy nap). Ennek részletesebb felvázolását **Az ítélet periódusai** és **A korok terve** című írásokban olvashatjuk).

E korban tehát kizárólag az egyház "a Szellem zsengejének birtokosa" (Róm. 8:23). Ezért beszélhetett az apostol a hívőkről úgy, mint akik egy-egy adott terület zsengei voltak (Róm. 16:5; 1Kor. 16:15). Ők a *"választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, Isten tulajdonául kiválasztott nép"* (1Péter 2:9).

Krisztus éppen azért beszélt példabeszédekben, hogy hallgatóságának nagy része ne érthesse meg mondanivalóját, illetve ne érthessék meg az üdvtervet a nekik szánt idő előtt (Mt. 13:13; Ézs. 6:9-10).

Minden keresztény ismeri Jézus Krisztus kijelentését: *"Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csak rajtam keresztül"* (Jn. 14:6). Krisztuson „keresztül” röviden azt jelenti, hogy az Isten által lefektetett program szerint, amint őt Isten elrendelte az üdvösségünk szerzőjeként. Szavainak mélyebb értelmet ad az a tény, hogy áldozata nélkül, első kéveként való elfogadtatása nélkül nem lenne szellemi aratás. A Szentírás azt tanítja, hogy Isten az, aki magához hívja az embert (Jn. 6:44; 6:63), vagyis Ő az, aki eldönti, ki milyen időben kerül "aratásra", mikor hívja Krisztushoz. Pünkösddel kiterjedt a szellemi aratás a népek választottaira, de nem minden egyes emberre. Egyedül a választottak azok, akikben beteljesedett Krisztus ígérete: *"Mostantól fogva ismeritek és látjátok őt [az Atyát]"* (Jn. 14:7).

A Szent Szellem kiáradása drámai változást hozott a hívők életében. Az Apostolok cselekedeteiben számos alkalommal olvashatunk olyan eseményekről, amikor a korai egyház szellemi erővel betöltekezett tagjai hatalmas hatást voltak képes gyakorolni a körülöttük lévő világra. Ezek a Szellem által vezérelt emberek oly dinamikával éltek és hatottak, hogy *"a feje tetejére állították a világot"* (Ap.Csel. 17:6).

Minket, modern hívőket, akik megkaptuk a Szellem elsőzsengéjét (Róm. 8:23) ugyanaz a Szellem vezérel (Róm. 8:14) és ugyanaz az erő hat át, ami a korai egyházat is képes volt transzformálni. Soha

nem téveszthetjük szem elől: *"Isten nem gyávaság szellemét adta nekünk, hanem hatalomnak, szeretetnek és józanságnak szellemét"* (2Tim. 1:7).

Pünkösd ünnepe arra emlékeztet bennünket hívőket, hogy a Teremtő dolgozik velünk, szellemi aratásainak zsengeivé tett bennünket és bevon bennünket a munkájába, felruházva azzal az erővel, ami képessé tesz bennünket bevégezni mindazt, amit nekünk szánt.

2Tesszalonika 2:13 Tartozunk Istennek mindenkor hálát adni értetek, testvéreink, kiket az Úr szeret, hogy Isten zsengeül választott el titeket arra, hogy a Szellem megszentelése és az igazság hite által megmentsen.

Az ómer és az ötven nap számlálása

Az első kéve meglengetésétől (3Móz. 23:10-14), azaz Jézus Krisztusnak az Atyához való vasárnapi napon megtörtént felmenetelétől (Jn. 20:1,15-17) megkezdődik az ötven nap számlálása pünkösd felé:

3Mózes 23:15-16 ¹⁵ Számoljatok a szombatra következő naptól, tehát **attól a naptól, amelyen elviszitek a felmutatásra szánt kévét** [az omert] , hét teljes hetet. ¹⁶ **Ötven napot számoljatok a hetedik szombat utáni napig** és akkor mutassatok be új ételáldozatot az JHVH-nak. ¹⁷ Hozzatok lakóhelyetekről két kenyeret felmutatási áldozatul; kéttized véka finomlisztből készüljenek, kovással sütve, az első termésből való áldozatul az JHVH-nak.

Ennek a számításnak a jelentősége többretegű. A hét hét, plusz egy nap megegyezik a jubileum számításával, ahol a hétszer hét évet az ötvenedik, a jubileumi év, a szabadulás és újrakezdés éve követi. Számunkra az ötvenedik napon a szabadulás abban nyilvánult meg, hogy a Szent Szellem eljövételével az ember képessé vált a bűn fogságából való szabadulásra egy új élet megkezdésére. Ugyanakkor az emberi fejlődés folyamatát is tükrözi. Az emberi élettartam 120 évről hetvenre lett redukálva. Az egyén 20. életévének betöltésével válik felnőtté, felelős személlyé. Így ötven éve van arra, hogy felelősségét gyakorolva fejlődjön az életben. Miután feltámad, az Isten ítélőszéke elé áll és számadást ad az életéről. Az ötven nap a búza aratást, az elsőszülöttek egyházának felfejlődését is szimbolizálja.

[**Megjegyzés:** Pünkösd kiszámításával sokaknak van gondjuk, elsősorban azon keresztényeknek, akik a modern judaizmusban használt számításrendszert ismerik el és használják. Ezzel a farizeusok hibájába esnek. A judaizmus jelenlegi naptárja az ún. Hillel naptár, amit II. Hillel rabbi szerkesztett meg i.sz. 358-ban. Ebben a naptárban az újhaldakat elhalasztják egy kidolgozott módszer szerint, ami által az első kéve felajánlása (az ómer) minden esetben Síván hónap 6-ára esik, és ily módon nem felel meg a bibliai számítás módnak.]

A pünkösd két kenyér

Különböző elméleteket lehet hallani arról, hogy mit is jelképezett ez a két kenyér. Egy általánosan elfogadott nézet szerint az egyik Izraelt, a másik pedig az egyházat jelképezte, s azért volt kovászos, mert sem Izrael, sem az egyház nem volt büntelen. Ez a nézet azonban több sebből vérzik. A két kenyeret Istennek kellett felajánlani, aki nem fogad el bűnnel fertőzött áldozatot, nemhogy ilyet követelne meg magának. A kenyereket az új termésből, a friss aratásból kellett készíteni, vagyis az

elsőzsengéből valók. A szimbólumok alapján ez önmagában is sokat elárul: Ez az elsőszülöttek "teste", akik Isten fiaivá válnak s az Isten Szellemének kovásza által készült kenyerek.

Ez okból rendelte Isten úgy, hogy ez a két kenyér kovással készüljön. Tudjuk, hogy a peszah-ot követő kovásztalan kenyerek ideje alatt minden kovászt ki kellett takarítani Izraelből, ahogy tudjuk azt is, hogy ez esetben a kovász a bűnt, a kovásztalanítás pedig a bűnt elhagyását szimbolizálja:

1Korintus 5:7-8 **7** Tisztítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek [s abból új kenyerekké] annak megfelelően, hogy kovásztalanok [Krisztusban büntelenek] vagytok. Hiszen a mi pászkabarányunk is megöletett már, a Krisztus. **8** Ezért ne régi kovással ünnepeljünk hát, ne is gonoszságnak és rosszaságnak kovásával, hanem tisztaságnak és igazságnak kovásztalanságával.

Mennyiben más a pünkösdi kovász? Ha megfigyeljük, a fenti szövegben Pál a bűnt szimbolizáló kovászra két alkalommal is „régii” kovászként utal. Ez azt jelenti, hogy van új kovász, amivel fel kell váltani a régit. És valóban, pünkösöd és a Szent Szellem ajándéka után a hívő már egy új "tészta", amit az új kovász, a Szent Szellem kovásza érlel meg. Ez növekszik benne azáltal, hogy a hívőt a szabadságot jelentő igazságra vezeti (*Jn. 8:32*) és felruházza őt az Isten bűntől megvédő páncélzatával (*Ef. 6:13-17*).

A hústest által vezetett ember és az Istentől született hívő szellemisége közötti különbség az, hogy az Isten fiait már nem vakítja el többé engedetlenségre és hitetlen gondolkodásra ennek a világnak az istene (*2Kor. 4:4*), nem adnak helyet a bűn kovászának, mert Istentől születtek (*v.ö. Jn. 3:6*).

Ismerjük a folyamatot: megtérésünkkel megkapjuk a Szent Szellem ajándékát (*Ap.Csel. 2:38*), s ezt az ajándékot azáltal tartjuk meg, hogy a továbbiakban is engedelmesek maradunk a Szellem vezetésének, azaz pozitív működésben tartjuk azt és ez által növekszik bennünk (*Ap.Csel. 5:32*). A Szent Szellem képessé tesz minket arra, hogy megértsük Isten akaratát, és erőt ad annak véghezvitelére. Minél jobban felhasználjuk ezt, és minél több gyümölcsöt terem bennünk, annál többet kapunk belőle (*v.ö. Mt. 13:10-23, 24-30*). Dagaszt bennünket, mint a kovász:

Máté 13:33 "A mennyek királysága kovászhoz hasonló, melyet elővesz, és három mérce liszt közé rejt az asszony, s várja, hogy az egész megkeljen."

Ebben a példabeszédben az asszony az egyházat jelképezi, aki a kovászt három mérce lisztbe teszi, s így keleszti meg a tésztát. A három mérce Krisztus és a további elsőzsengék funkcióira utal, akik királyi (uralkodói), papi (szolgálói), és próféta jogcímet kapnak és ezt növeli teljessé bennük a Szellem kovásza.

Egyértelmű tehát, hogy két egymással vetélkedő kovászról beszélünk. Az óember bűnös kovaszát ki kell vetni, s be kell töltekezni az Isten szerinti növekedést biztosító új kovással, az Isten Szellemével. Ekképpen mossuk ruháinkat tisztára Jézus Krisztus vérében (*Jel. 22:14*), és ezért kellett a pünkösdi kenyereket kovással elkészíteni.

Krisztus a feltámadása után negyven napon át többször megjelent a tanítványainak, hogy felkészítse őket a Szent Szellem eljövetelére. Ez alatt az idő alatt az Isten országával kapcsolatos dolgokról beszélt, tanított és utasította őket arra, hogy Jeruzsálemben maradva várják a Szent Szellemben való bemerülést:

Ap.Csel. 1:3-5 **3** Azután hogy szenvedett, sok bizonyossággal állott élve az *apostolok* elé, úgyhogy azok negyven napon át láthatták őt, és ezalatt az Isten királyságáról szólt hozzájuk. **4** Mialatt együtt volt velük, megparancsolta nekik, hogy Jeruzsálemből ne távozzanak el, hanem várják meg az Atya ígését," melyet hallottatok tőlem. **5** Mert János vízbe merített, ti ellenben **nem sok nap múltán Szent Szellemben fogtok bemelegedni.**"

Miután Krisztus a negyven nap elteltével véglegesen a mennybe távozott, a tanítványoknak még tíz napot kellett várni a Szent Szellemben való bemelegítésre. Az egyházban ez az ötven napos periódus egy felkészülés pünkösd ünnepére, és annak emlékeztetője, hogy Isten alapos előkészületek és felkészítés után öntötte ki ránk Szellemét.

Pünkösd leckéje - amit a világ nem érthet meg

És még egy utolsó lecke, aminek ezek után világosnak kellene lennie, de amely a kereszténység nagy részét kitevő egyházaknak igencsak elkerülte a figyelmét. Pünkösd az Isten választottainak, elsőszengéinek ünnepe. Izrael és Júda, de a világ egésze is kiesik ebből, így nem értik, nem is érthetik meg pünkösd jelentőségét. Azért, mert az nem róluk szól. Ebben a szellemi aratásban Isten csak azokat készíti fel, akik ezer éven át uralkodni fognak Krisztussal az Isten országában alatt (*Jel. 5:10*). Ebben a világban ők az igazság fénye:

Acts 15:14-17 ¹⁴ Simon elbeszélte, hogyan gondoskodott Isten először arról, hogy a pogányok közül népet szerezzen az ő nevének. ¹⁵ És ezzel egyeznek a próféták szavai, ahogyan meg van írva: ¹⁶ Ezután visszatérek, és felépítem Dávid leomlott sátorát, romjait is felépítem, és helyreállítom, ¹⁷ **hogy keresse az emberek maradéka az Urat, és mindazok a pogányok, akik között elhangzik az én nevem.** Így szól az Úr, aki ezt véghezviszi, ¹⁸ és aki ezt öröktől fogva tudja.

Ebben az üdvtörténeti korszakban Izrael és Júda egésze - választottaik kivételével - vakságra vannak adva (*Róm. 11:7*), ahogyan az emberiség egésze is vakságra adatott és engedetlenségbe zárattott, hogy **a maga idejében** Izrael is és a világ egésze is kegyelmet és irgalmasságot nyerjen (*Róm. 11:25:33*). Ez pedig Krisztus visszatérése, az őszi aratási idényben valósul majd meg.

Az időzítés rámutat egy rendkívül fontos dologra. Az elsőszengék teljesen más körülmények között kerülnek learatásra, mint az őszi idényben learatandó termés. Az őszi ünnepi ciklus a kürtök ünnepével kezdődik, ami Jézus Krisztus visszatérését szimbolizálja (1Tessz. 4:16). Más szóval a hátralévő ünnepekkel szimbolizált események már Krisztus visszatérése, Isten országának földi eljövetele után történnek meg! Az engesztelés ünnepével Sátán megköttetik, ami ezer esztendőn át, azaz Jézus Krisztus földi uralkodásának idején tart. Ez alatt az idő alatt Sátán nem tévesztheti meg az emberiséget (*Jel. 20:3*), az igazságosság és Isten ismerete betölti a földet (v.ö. *Ézs. 11:1-10*). Ez azt jelenti, hogy az őszi aratással jelképezett millenniumi szellemi aratás messzemenően más körülmények között zajlik majd, mint a Sátán uralma alatt elhívott egyház betakarítása ebben a korban. Az első aratás Sátán világában és befolyása alatt történik, a másik pedig csak az Isten országának eljövetele után, Jézus Krisztus szellemi irányítása alatt, amikor mindenki ismeri az Urat (*Héb. 8:11*).

Emiatt mondta azt Jézus, hogy hívei, [az elsőszülöttek] nem lehetnek részei ennek a világnak, mert ez a világ még Sátán uralma alatt áll (*Jn. 17:16*). Ők e jelen "gonosz korszakban" (*Gal. 1:4*) szentelődnek meg, azaz növekednek fel szellemi érettségre, amelynek gyermekei ellenségesen tekintenek Isten dolgaira, mert elvakította és megtévesztette őket ennek a világnak az istene, Sátán (*2Kor. 4:4; Jel. 12:9*). A hívőknek az ellenfél minden támadása, kísértése és üldözése ellenére kell hűségüket próbára tenni, ők nem szeretik ezt a világot, mert nem tartoznak hozzá (*1Jn. 2:15*). Ez oknál fogva kisebb ez az aratás, hiszen e korban "szűk a kapu és keskeny az út, amely az életre visz, és milyen kevesen vannak, akik megtalálják!" (*Mt. 7:14*).

Azok, akik "nem e világhoz szabják magukat, hanem szellemük megújulásával felismerik Isten akaratát" (*Róm. 12:2*), Krisztussal uralkodhatnak majd, segítve őt milleniumi aratásban, amikor megismertetik a nemzetekkel az üdvösség feltételeit (*Jel. 5:10; 20:4*). Ez lesz a jutalma azoknak, akik legyőzték e gonosz világot és megtartották Jézus cselekedeteit (*Jel. 2:26*), mert méltókká lettek arra, hogy Vele együtt uralkodjanak (*Jel. 3:21*).

Az őszi ünnepi ciklusra a betakarítás, egybegyűjtés néven utal a Szentírás (*2Móz. 34:22*), ami természetesen, mint már rámutattunk, a kései és nagyobb szüret ideje volt. Ekkor került aratásra többek között az uborka, a dinnye, a különböző hüvelyes növények, dió és mogyorófajták, a datolya, a füge és az oly fontos olíva és szőlő termése is. Az őszi idényre a korábbi gabona termés már ki volt csépelve és meg volt rostálva, kész volt az elraktározásra (*3Móz. 23:29; 5Móz. 16:13*). A szimbolizáció jelentősége nem kerülheti el a figyelmünket. Ennek mintájára a szellemi aratásban is "mindenki a maga idejében" (*1Kor. 15:23*) kap részt. Ez azonban már egy más történet, aminek részleteit az őszi ünnepi időszakokkal kapcsolatos írások mutatják be.

Istennek különös gondja van az elsőszengéire, hiszen azok az Ő nevét viselik a homlokukon (*Jel. 14:1*); mindenben hűen, igaz szívvel követik Őt (*Jel. 14:4-5*), és érintetlenek maradnak attól a hamis vallásrendszertől, amit a Szentírás egy parázna asszonnyal jelképez (*Jel. 2:20-22; 17:1-6*). Az elsőszengék elhagyták a világot domináló gazdasági, politikai és vallási rendszert (*Jel. 17:1-6; 18:3-4*) és "követik a Bárányt, ahová ő megy; ők megváltást nyertek az emberek közül, zsengekül Istennek és a Báránynak" (*Jel. 14:4*). Isten vásárolta ki őket az emberek közül Krisztusnak drága vérére (*1Pét. 1:18-19*), így tudatában vannak, hogy életük már nem sajátjuk, hanem azé a Krisztusé, aki önmagát adta értük (*Gal. 2:20*) és úgy testükben, mint szellemükben Isten dicsőségére élnek (*1Kor. 6:20*). Ők, és egyedül ők, tisztán, szeplőtlenül állnak Isten trónja előtt (*Jel. 14:5*).

Róma 8:9 Ti azonban nem test szerint éltek, hanem Szellem szerint, ha Isten Szelleme lakik bennetek. De akiben nincs a Krisztus Szelleme, az nem az övé.

Mindazok, akiknek pünkösöd mást jelent, akiket más tartalommal tölt be, azok várnak a sorukra az őszi aratási idényben, annak is az utolsó nagy nappal jelépezett II. feltámadásra, vagyis, a fehér trón ítéletére.

